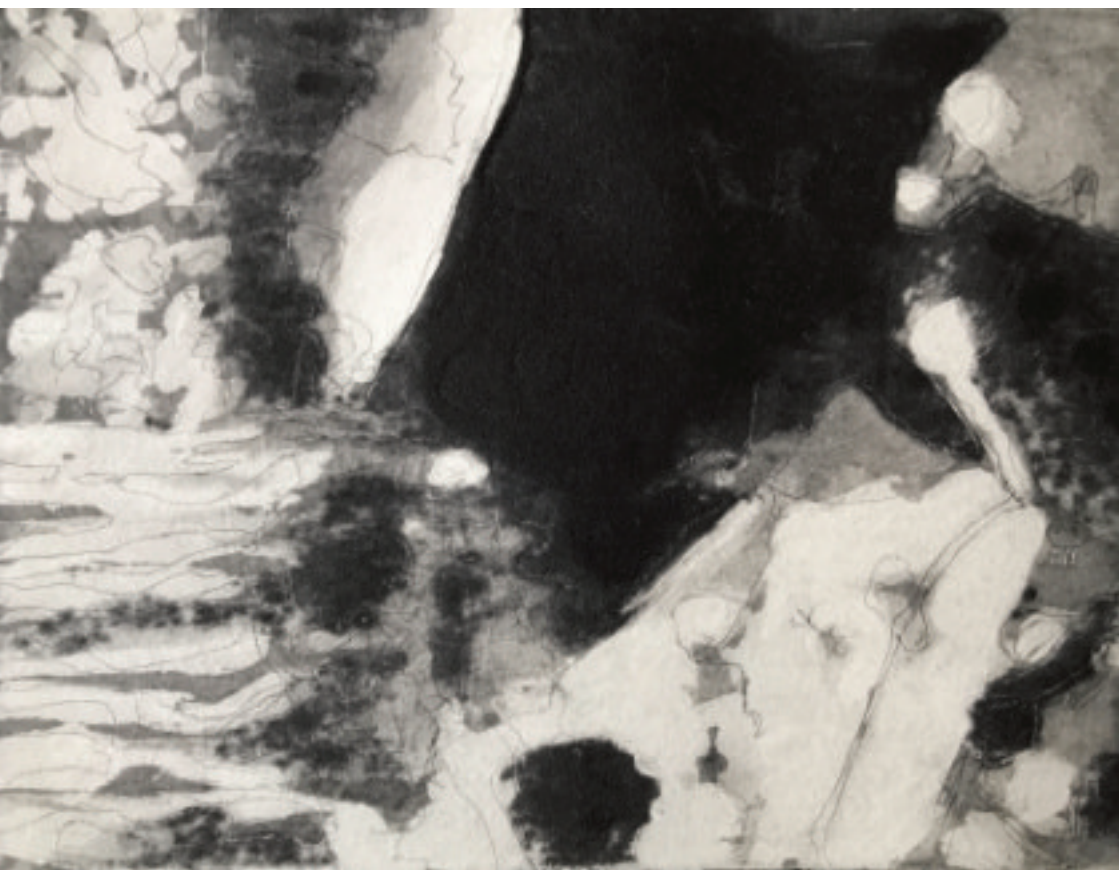

Petra Fenijn, Gedichten.
Illustraties: Petra Fenijn
www.petrafenijn.nl
Uitgeverij Leeuwenhof, Oostburg 2025.
Isbn: 978-94-93155-28-2
Alle rechten voorbehouden.
© Petra Fenijn

Gedichten

Petra Fenijn

Eeuwige Wederkeer

Sikkels blinken
en ruisend
valt
de
Eeuwige Oogst.

Goud met blauwe ogen
wuift niet meer.

Rode vlekken, schandalig
stralend
uitgestrooid en

alle Van Gogh-gele zonnen en pluimen
gingen onder
met weinig verweer,

toen het erop aan kwam
vielen ze soepel
tegen de zwarte vlakke.

Wat rest is
een vuilgele
borstel.

De Zeis neemt
wat hem toekomt

en wij
malen en malen en

beginnen moeizaam opnieuw,
steeds weer.

Steeds
weer medeplichtig.

Loflied op het plafond

Het water
in nevelen

knippen
gebarsten vel

landkaart van
natuurgeesten

rein voorheen
onaangetast wit

geurend
pas verhuisd

in wolken

Het wit overschilderd
met het trage penseel
van moeder Natuur.

Oud roze, pareltjesgrijs, teerblauw met
roodbruine pukkeltjes en sliertjes spin
van onbekende datum, alles gerangschikt

in het anti-vierkant en anti-recht
een mystieke onontkoombaar strakke
wanorde van oeroude logica.

Door de mist kijk ik omhoog en bewonder,
verwonder mij, vraag me stilletjes af:

wie en waarom en vooral hoe?

Wachten op een Mens

*Voor alle naamloze, vergeten minder belangrijk
geachte of zomaar door het lot en de medemens
in rook opgegane
mensenlevens.*

Ik denk dit: dat
het wachten het ergste
moet zijn.

Ik weet het niet zeker
maar dat is het toch altijd, menselijk
is dat.

Je eigen zintuigen die jou slopen
elkaar bestrijden, jou gek maken, vernietigen,
je eigen waarneming , vroeger je beste kameraad
nu ondermijnend dreigend zelfverraad.
Je bent maar een mens.

Je wacht op wat nog niet is maar wel
zeker komen gaat, een mens
ten goede of te kwaad.

Voetstappen, deuren, stemmen, je
gaat ongewild staan in de
houding voor wie komen gaat,
met zekerheid want
je wacht op een mens,
een vraag
ten goede of te kwaad.

Je wacht tot het begint en tot
het ophoudt om te wachten tot... wederom.

Een hand, een stem
een ding een apparaat
een mens ten goede of te kwaad.
Je wacht.

Tot het over is
zonder ophouden en
je sterft voor de zoveelste keer
en je wacht tot het verdwijnt
op een mens

ten goede
of te kwaad.
Weet je nog
weet iemand nog
waar dit lijden, dit
wachten over gaat?

Wie weet nog van een Mens?
Weet jij het nog?
weten wij het nog

Wachten duurt soms lang
heel erg lang.

De hemel plukken

God zit op een witte wolk en
zijn wittere baard ligt als
een stille rivier tijdloos
tussen zijn voeten weg
te stromen.

God ziet niet veel meer en
hij hoort nog minder
vereeuwigd als hij is.

Alleen een stoffig boek
bleef ons, onleesbaar geraakt.

Tijd is een killer
van de
machtigen!

De Hemel is leeg
op wat vliegtuigen na,

waar ooit slechts vogels
en Engelen gingen.

En wij plukken de dag!
En de nacht!
Een madeliefje hier,
vergeet-mij-nietje daar...

Boeketjes geluk
doorspet met hardrode klaprozen
vergaren we om te bewaren voor ooit
later

voor onze ziel.